

[Kirkeministeren]

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg indstille dette til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Forhandling om redegørelse nr. R 8:

Boligministerens redegørelse af 16. januar 1986 om bygge- og boligpolitik.

(Redegørelsen anmeldt 16/1 86. Redegørelsen givet 16/1 86. Beslutning om forhandling 16/1 86).

Forhandling

Torben Lund (S):

Jeg vil indlede med at takke boligministeren for, at redegørelsen er kommet frem, men jeg har lidt vanskeligt ved at takke for redegørelsens indhold. Jeg synes bestemt ikke, det er nogen imponerende boligpolitisk redegørelse, vi har fået. Da jeg var kommet nogle sider ind i redegørelsen ved min første gennemlæsning, blev jeg faktisk nødsaget til at blade tilbage til forsiden for at blive sikker på, om det nu var en redegørelse fra boligministeren og ikke fra finansministeren, for jeg synes nok, at mere end halvdelen af redegørelsen i virkeligheden bruges til at legitimere boligsektoren som et finanspolitisk instrument.

Det skal jeg ikke bruge ret megen tid på – jeg vil hellere drøfte boligpolitik – men det er karakteristisk på de første sider, at man overhovedet ikke søger at skitsere boligbehovet her i landet. Man skulle mene, det var et centralt spørgsmål for en boligminister, hvad boligbehovet egentlig er, og man skulle også mene, at det var i boligministerens interesse at søge at tilgodese dette boligbehov bedst muligt.

Men det, boligministeren beskæftiger sig med i de første afsnit, er jo en forøget udvikling af erhvervsbyggeriet og en forøget udvikling af det private boligbyggeri, men samtidig siger man, at kapaciteten i det samlede byggeri ikke må udvides, og det vil få den helt nødvendige konsekvens, at det vil gå ud over det sociale boligbyggeri.

Jeg nægter at tro på, at boligministeren ikke skulle være vidende om, at der faktisk er en kolossalt stor efterspørgsel efter almen-

nyttige boliger i disse år, og at den er stigen, ved vi fra udviklingen i familiemønsteret; vi ved, at der er nogle store årgange, der skal stifte familie, og vi ved ikke mindst, at der er en eksplosiv udvikling i antallet af ældre.

Hvad er så boligministerens svar på den udvikling? Det er, at man nedskærer den almennyttige kvota med 22 pct. fra 1986 til 1987 og de efterfølgende år. Hvis man samtidig tager denne særlige overførselsadgang på hver tiende bolig i 1986 med – og den er jeg helt sikker på at boligministeren eller finansministeren nok skal finde anvendelse for i løbet af 1986 – bliver der reelt en nedskæring på omkring 30 pct. i nybyggede almennyttige boliger fra 1986 til 1987.

Den almindelige bolig, den betalelige bolig, vil altså udgøre en stadig mindre del af boligmarkedet. Hele det problem nævnes overhovedet ikke i det afsnit, som boligministeren selv kalder »Nogle centrale boligpolitiske problemstillinger«; det finder jeg meget overraskende.

Til gengæld gøres der en del ud af et nyt forslag, som jeg nu forstår bliver fremsat i dette øjeblik – det når at blive uddelt under debatten, men det havde måske været rart lige at se det bare to minutter før debatten – og det er forslaget om ældreboliger. Vi ved, at en meget stor gruppe af ældre – omkring 150.000 har ældrekommisjonen sagt – i virkeligheden bor i en bolig, som de ikke kan forlade uden andres hjælp. Vi ved også, at en meget stor del af de boliger er meget dårlige, f.eks. uden bad, og vi kender også prognosen for ældrebefolkningens udvikling i de kommende år, der bl.a. siger, at antallet af personer over 80 år må ventes at stige med 50.000 frem til århundredskiftet, altså de næste 15 år. Der er ingen tvivl om, at de ældres boligforhold i de kommende år vil være et af vores allerstørste sociale problemer, således at der er behov for en kæmpeindsats og for, at den gøres nu.

Hvad er så boligministerens svar? Det er i virkeligheden at tilsidesætte ældrekommisjonens indstilling, for den ordning, der skitseres, vil jo blot indebære, at kommunerne nu fuldt og helt skal betale, hvad det koster at bygge ældreboliger, hvor staten tidligere har haft en væsentlig andel. Man kalder det decentraliseringsbestræbelser, men det eneste, der er mere centralt i dette her, end det var før, er i virkeligheden, at kommunerne